

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Česká společnost pro svařování produktů, z.s.**, se sídlem Modřanská 496/96A, Praha 4, zast. Mgr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2024, č. j. 8 A 124/2023-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se zásahovou žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal, aby žalovanému uložil povinnost zdržet se používání certifikačních schémat organizace *European federation for welding, joining and cutting* (česky Evropská federace pro svařování, spojování a řezání, dále jen „EWF“) při výkonu akreditace, za nějž je žalovaný zodpovědný dle zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 22/1997 Sb.“). Dále požadoval, aby městský soud žalovanému uložil povinnost zajistit, aby nebyly používány certifikáty svářečů s odkazem na akreditaci, pokud jsou vydány podle schémat EWF, do doby, než budou schémata EWF otevřená k používání všem žadatelům o akreditaci.

[2] Městský soud danou žalobu odmítl usnesením uvedeným v záhlaví. Dospěl k závěru, že se žalobce nemůže domáhat ochrany před nezákonným zásahem negatorní žalobou, která směřuje vůči jiným subjektům, než je žalovaný. Žalobou proti nezákonnému zásahu se totiž lze domáhat pouze odstranění nezákonného jednání nebo nečinnosti vůči žalobci samotnému, a nikoliv nastolení stejného stavu vůči jiným osobám. Nelze tedy dosáhnout ochrany proti nezákonnému zásahu zasažením do práv jiných osob, respektive nařídít stejné chování vůči ostatním osobám a tím docílit rovného zacházení. Z tohoto důvodu městský

soud shledal, že je žaloba nepřipustná ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žalobce měl navíc dle městského soudu před podáním zásahové žaloby využít všech právních nástrojů pro odstranění toho, v čem spatřuje nezákonný zásah, tedy nemožnosti vydávat svářečská oprávnění dle schémat EWF. Žalobce proto měl nejdříve podat žádost o akreditaci v požadovaném rozsahu, o které by bylo následně rozhodováno ve správním řízení. Žalobce však o tuto akreditaci nepožádal a v žalobě fakticky žádá, aby akreditace jiných subjektů byla omezena. Žalobce tak nevyčerpal všechny právní prostředky ochrany před nezákonným zásahem, a proto je jeho žaloba nepřipustná ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu porušení pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s odmítnutím své žaloby. Městský soud se jí měl zabývat věcně, jelikož tato zásahová žaloba je přílehlavým právním nástrojem k ochraně stěžovatelových práv. Ten je ve slabším postavení vůči žalovanému, který nerespektuje závazné stanovisko Generálního ředitelství pro podniky a průmysl Evropské komise. Tím dochází k zásahu do práv stěžovatele, který je v rámci konkurenčního prostředí na trhu zásadně omezen, jelikož je mu v podstatě zamezen přístup na trh. Napadeným usnesením byl stěžovateli odepřen přístup k soudu. Městský soud zaujal formalistický přístup a soustředil se pouze na odůvodnění oprávněnosti svého postupu, ačkoliv mohl rozhodnout o meritu věci.

[6] Městský soud nesprávně dovodil, že se stěžovatel domáhal ochrany i jiných subjektů. Ze žaloby je zjevné, že stěžovatel nezmiňuje žádnou jinou osobu, které by se měla ochrana týkat, a ani za ni nejedná. Stěžovatel sleduje pouze své zájmy. Městský soud měl vycházet z kontextu celé žaloby a z důkazů, které stěžovatel přiložil k žalobě. Městský soud měl vzít v potaz, v jakém smyslu byla žaloba podána, kdo je žalobcem a jaké má pohnutky k podání žaloby. Z žaloby jasně vyplývá, že stěžovatel požaduje ochranu proti nezákonnému zásahu pro sebe.

[7] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že měl před podáním zásahové žaloby vyčerpat všechny právní prostředky k ochraně svých práv. Dle zákona č. 22/1997 Sb. je žalovaný ústředním správním orgánem ve věcech akreditace a za účelem provádění akreditace zřídil obecně prospěšnou společnost Český institut pro akreditaci, která dle své zakládací listiny poskytuje obecně prospěšné služby dle normy ČSN EN ISO/IEC 17011:2018 ve věcech akreditace (dále jen „Norma“). Stěžovatel v rámci hospodářské soutěže provádí certifikaci a vydává svářečská oprávnění úspěšně zkoušeným svářečům, přičemž na tuto činnost dohlíží právě Český institut pro akreditaci, který provádí i akreditaci organizací, které se po splnění podmínek stávají akreditovanými certifikačními orgány. Český institut pro akreditaci zavedl před rokem 2013 do systému akreditace schémata pro posuzování shody EWF. Aby určitá organizace byla dle těchto schémat akreditována, musí splnit požadavky uvedené v schématech EWF. Tato organizace však poskytuje schémata pro posuzování shody při akreditaci pouze svým členům, přičemž jejím členem může být pouze jeden subjekt z každého členského státu. Za Českou republiku je členem Česká svářečská společnost ANB. Stěžovatel tedy nemá přístup k akreditaci a je v hospodářské soutěži omezen na svých právech.

pokračování

[8] Stěžovatel se proto obrátil na Generální ředitelství pro podniky a průmysl Evropské komise s žádostí o stanovisko k dané věci. To mu odpovědělo dopisem ze dne 16. 12. 2013, že je možné při akreditačním procesu užívat jen dokumenty, které jsou dostupné k používání pro všechny žadatele. Stěžovatel se proto obrátil na Český institut pro akreditaci, aby byla v tomto směru provedena změna, a ten mu oznámil, že schémata EWF v rámci systému akreditace odstranil. V současné době jsou však schémata EWF opět do systému akreditace zavedena, ačkoliv stále nejsou stěžovateli přístupná. Český institut pro akreditaci stěžovateli sdělil, že pokud chce získat přístup k těmto schématům, musí získat právo k užívání od EWF. Dle podmínek EWF však tyto dokumenty může získat jen člen EWF, tedy Česká svářečská společnost ANB. Ta stěžovateli sdělila, že pokud chce získat přístup k těmto dokumentům, musí se stát jejím členem, pak by ale nemohl vykonávat funkci akreditovaného subjektu. Stěžovatel tak nemá rovný přístup k schématům EWF a je tlačěn do členství v České svářečské společnosti ANB. Není třeba čekat na správní rozhodnutí o zamítnutí akreditace a následné soudní řízení, které může trvat roky, jelikož vyvstala akutní potřeba upravit postup žalovaného vůči stěžovateli. V případě žaloby proti rozhodnutí žalovaného by stěžovatel nedosáhl toho, o co usiluje, jelikož by mohl nanejvýš dosáhnout zrušení rozhodnutí týkajících se schémat EWF 647 a EWF 581, přičemž stěžovateli jde o přístup k veškerým schématům EWF.

[9] Stěžovatel je přesvědčen, že na daný případ lze použít rozsudek městského soudu ze dne 16. 12. 2022, č. j. 8 A 53/2022-42, kterým bylo vyhověno požadavku tehdejšího žalobce na umožnění bezplatného přístupu k technickým pravidlům TPG.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Stěžovatel v žalobním petitu požadoval, aby žalovaný zajistil, že osoby, jimž byl udělen certifikát svářeče osobou akreditovanou dle schémat EWF, se nebudou moci o tento certifikát v rámci své profesní činnosti opírat. Tyto osoby nejsou podřízeny žalovanému a zákon žalovanému nezakládá žádné oprávnění rozhodovat v dané právní otázce o právech a povinnostech založených certifikací. Městský soud proto správně poukázal na nemožnost požadovat prostřednictvím zásahové žaloby, aby žalovaný zasáhl do práv a povinností třetích osob.

[11] O stěžovatelově požadavku využívat v rámci akreditace normy EWF mělo být rozhodnuto ve správním řízení vedeném dle § 16 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. V současné době může být stát v rámci EWF zastoupen více členy s jedním „odpovědným členem“ a právo vlastníka certifikačních schémat stanovit si podmínky, za kterých je lze využívat, vyplývá z práva duševního vlastnictví, což akceptuje i Evropská organizace pro spolupráci v oblasti akreditace. Přijetím stěžovatelovy argumentace ohledně možného negativního postoje Českého institutu pro akreditaci by došlo k popření základních zásad správního řízení i zásad správního soudnictví, zejména principu legality. Žalovaný nesouhlasí s užitím rozsudku městského soudu č. j. 8 A 53/2022-42 na projednávanou věc. V tehdejší věci bylo rozhodováno o povinnosti zajistit sponzorovaný přístup k technickým pravidlům, na která odkazují zákonné normy, přičemž povinnost k takovému postupu vyplývá přímo ze zákona a tehdejší žalobce neměl možnost se domoci jím uplatňovaných práv jinými právními prostředky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Dle konstantní judikatury NSS lze proti usnesení o odmítnutí návrhu podat kasační stížnost pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). NSS se tedy mohl zabývat pouze těmi námitkami, jež jsou podřaditelné pod výše uvedený důvod.

[15] NSS na úvod shrnuje podstatné okolnosti případu. Stěžovatel je zapsaným spolkem, který pro své členy zajišťuje pomoc při prosazování společných zájmů v oblasti svařování. Zároveň provádí certifikaci a vydává svářečské certifikáty svářečům, kteří úspěšně vykonají zkoušky. Tito svářeči poté svou způsobilost prokazují certifikáty vydanými stěžovatelem. Na stěžovatelovu činnost dohlíží Český institut pro akreditaci, který dle § 15 zákona č. 22/1997 Sb. zřizuje žalovaný. Český institut pro akreditaci do svého systému akreditace zavedl schémata pro posuzování shody EWF. Stěžovatel chce být podle těchto dokumentů akreditován, přičemž je přesvědčen, že mu v tom brání skutečnost, že tyto dokumenty EWF poskytuje pouze svým členům, mezi které nepatří.

[16] Stěžovatel v zásahové žalobě podané k městskému soudu požadoval následující:

„I. Žalovaný je povinen se zdržet používání dokumentů EWF v oblasti akreditace, do doby, než budou dokumenty EWF otevřené k používání všem žadatelům o akreditaci, za stejných podmínek.

II. Žalovaný je povinen zajistit, aby nebyly používány certifikáty svářečů s odkazem na akreditaci, pokud jsou vydány podle dokumentů EWF, do doby, než budou dokumenty EWF otevřené k používání všem žadatelům o akreditaci, za stejných podmínek.“

[17] Stěžovatel namítá, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že se domáhal ochrany jiných osob. Městský soud však k takovému závěru v napadeném usnesení nedospěl. V jeho bodě 27., ze kterého má dle stěžovatele tento závěr vyplývat, uvedl, že stěžovatel v žalobě požadoval, aby se žalovaný zdržel používání schémat EWF a zajistil, aby nebyly používány certifikáty svářečů, pokud byly vydány dle těchto schémat. V bodě 28. napadeného usnesení poté konstatoval, že se nelze domáhat ochrany před nezákonným zásahem negatorní žalobou, která směřuje vůči jiným subjektům, než je žalovaný, a že nezákonný zásah nelze odstranit tím, že se zasáhne do práv jiných osob. Městský soud tak neuváděl, že by se stěžovatel domáhal či měl domáhat ochrany práv jiných subjektů. Naopak dospěl k závěru, že se stěžovatel domáhá faktického zásahu do práv jiných subjektů, když požaduje, aby žalovaný neumožnil jiným subjektům používat certifikáty svářečů, pokud byly vydány dle schémat EWF.

[18] Žaloba proti nezákonnému zásahu dle § 82 s. ř. s. slouží k tomu, aby se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a *byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, mohl žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*. Stěžovatel se ve své žalobě, konkrétně v petitu II., domáhal následujícího: *„Žalovaný je povinen zajistit, aby nebyly používány certifikáty*

pokračování

svářečů s odkazem na akreditaci, pokud jsou vydány podle dokumentů EWF, do doby, než budou dokumenty EWF otevřené k používání všem žadatelům o akreditaci, za stejných podmínek.“ Tímto postupem žalovaného by však skutečně došlo k zásahu do práv třetích subjektů, kterým by žalovaný bránil v užívání certifikátů, které získaly, a to do neurčitého okamžiku, který ani nemusí nastat, jelikož zpřístupnění schémat EWF všem žadatelům o akreditaci může učinit pouze tato organizace a žalovaný na její rozhodnutí zpřístupnit tyto schémata nemá žádný vliv. Městský soud proto správně uvedl, že se stěžovatel nemohl prostřednictvím zásahové žaloby domáhat uložení povinnosti žalovanému, aby bránil třetím osobám v užívání certifikátů svářečů, pokud byly vydány dle schémat EWF.

[19] Stěžovatel je dále přesvědčen, že před podáním zásahové žaloby nebyl povinen vyčerpat jiné právní prostředky ochrany. Dle ustálené judikatury zásahová žaloba plní roli prostředku ochrany pouze tam, kde (již) neexistují prostředky ke zjednání nápravy uvnitř veřejné správy a kde současně nelze využít soudní ochrany v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., či o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS).

[20] NSS nesouhlasí s názorem městského soudu, že stěžovatel měl před podáním zásahové žaloby podat u Českého institutu pro akreditaci žádost o udělení akreditace podle § 16 zákona č. 22/1997 Sb. Stěžovatel se v podstatě domáhá toho, aby mu byla zpřístupněna schémata EWF, aby mohl být na základě těchto schémat akreditován ze strany Českého institutu pro akreditaci. Z dokumentů doložených stěžovatelem a založených ve správním spise vyplývá, že jeho žádosti o akreditaci by Český institut pro akreditaci zjevně nevyhověl. Z přípisu Českého institutu pro akreditaci ze dne 2. 2. 2023, totiž plyne, že požadovanou akreditaci lze získat pouze tím způsobem, že stěžovatel získá právo k užívání schémat EWF, zapracuje je do vlastního systému a poté požádá o udělení akreditace či rozšíření rozsahu již získané akreditace. Stěžovatel však namítá, že k schématům EWF nemá přístup, jelikož tato organizace dané dokumenty zpřístupňuje pouze pro své členy, mezi které stěžovatel nepatří a mezi které patří Česká svářečská společnost ANB. Stěžovatel požaduje přístup k schématům EWF 647 a EWF 581, podle kterých však již certifikaci svářečům vydává Česká svářečská společnost ANB (jak vyplývá z osvědčení o akreditaci této společnosti dostupné na: https://www.cai.cz/OA/pdf/P370_2022_CS.pdf).

[21] Ani případnou správní žalobou proti rozhodnutí o neudělení akreditace by se stěžovatel nedomohl toho, co požaduje. Správní soud by totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného nemohl žalovanému ani Českému institutu pro akreditaci přikázat, aby dané dokumenty stěžovateli zpřístupnil (zpřístupnit tyto dokumenty může jen EWF), a zároveň by nemohl žalovanému nařídít, aby stěžovateli udělil danou akreditaci bez zpřístupnění těchto dokumentů. V rámci rozhodování o žalobě proti rozhodnutí (tedy individuálnímu správnímu aktu) by též nemohl žalovaného zavázat k tomu, aby schémata EWF při akreditaci vůbec nepoužíval. Závěr městského soudu, že se stěžovatel měl před podáním zásahové žaloby domáhat svých práv prostřednictvím řízení o udělení akreditace, tedy není správný. NSS nicméně dospěl k závěru, že usnesení o odmítnutí stěžovatelovy žaloby i za této situace ob stojí.

[22] Dle výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Aps 3/2008-98 platí, že aby nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je *přímo namířen* proti jednotlivci a přímo zasahuje

do jeho subjektivních veřejných práv. Pokud je zjevné a nepochybné, že namítané jednání nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., byť by tvrzení byla pravdivá, je třeba žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 3. 2021, č. j. 8 As 224/2020-68, či ze dne 20. 1. 2023, č. j. 4 As 206/2022-108).

[23] NSS připomíná, že stěžovatel spatřuje nezákonný zásah v tom, že nemá přístup k certifikačním schémátům EWF, a proto požaduje, aby žalovaný tato schémata vůbec nepoužíval. Skutečnost, že Český institut pro akreditaci používá při akreditaci schémata pro posuzování shody EWF, není přímo namířena proti stěžovateli, jelikož se uplatní všeobecně vůči každému subjektu, který by měl zájem o akreditaci podle schémat EWF. Přímo proti stěžovateli není namířena ani skutečnost, že k jím požadovaným schémátům EWF 647 a EWF 581 má přístup pouze Česká svářečská společnost ANB, jelikož to, že k daným schémátům má přístup pouze jeden subjekt v členském státě, je obecnou podmínkou EWF, která se uplatní vůči všem žadatelům o danou akreditaci. V takovém případě však nejsou splněny podmínky dle § 82 s. ř. s. a nelze vůbec hovořit o nezákonném zásahu vůči stěžovateli. Stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti neoznačil žádný konkrétní, individualizovaný úkon žalovaného (či Českého institutu pro akreditaci), který by směřoval přímo proti němu, a který by proto pojmově mohl naplnit definici přímého zásahu vůči jeho osobě (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2023, č. j. 3 As 239/2022-38, bod 24). Stěžovatel tak nenabídl smysluplné vymezení tvrzeného zásahu. V takovém případě bylo třeba jeho žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud sice jeho žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nicméně, jak bude vysvětleno níže, tento postup nezakládá vadu, pro kterou by bylo třeba napadené usnesení zrušit.

[24] Jelikož v dané věci nebyl označen konkrétní postup žalovaného, který by směřoval přímo proti stěžovateli, nebylo namístě, aby se NSS zabýval meritorními námitkami ohledně toho, že postup Českého institutu pro akreditaci, spočívající v zařazení schémat EWF do svého systému, je v rozporu s vyjádřením Generálního ředitelství pro podniky a průmysl Evropské komise a Normy, podle které Český institut pro akreditaci postupuje.

[25] Co se týče námitky, že stěžovateli byl odňat přístup k soudu a tím byla porušena jeho ústavně garantovaná práva, NSS konstatuje, že v daném případě takové pochybení městského soudu neshledal. Městský soud postupoval dle § 46 odst. 1 s. ř. s., který mu neumožňuje si zvolit, zda návrh odmítne či nikoliv, pokud zjistí, že je naplněna jedna z podmínek uvedených v tomto ustanovení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 As 44/2019-21, bod 12).

[26] Městský soud žalobu odmítl jako zjevně nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud je však zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, je dle výše uvedeného namístě žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost usnesení o odmítnutí návrhu, neboť výsledek řízení je pro účastníky shodný (viz rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004-76, č. 1476/2008 Sb. NSS, či ze dne 1. 10. 2021, č. j. 8 As 36/2021-53, bod 17). Městský soud neporušil stěžovatelova

pokračování

ústavně garantovaná práva, když postupoval dle zákona a ustálené judikatury ohledně zásahových žalob a jeho žalobu odmítl.

[27] Stěžovatel na závěr namítá, že městský soud měl v projednávané věci postupovat jako v rozsudku č. j. 8 A 53/2022-42, ve kterém shledal nezákonným zásah žalovaného spočívající v neumožnění bezplatného přístupu k technickým pravidlům TPG. NSS shledal, že daný rozsudek nelze na projednávanou věc použít, jelikož v tehdejší věci měl žalovaný přímo ze zákona povinnost zajistit bezplatný přístup k technickým dokumentům, avšak ve skutečnosti za přístup k těmto dokumentům požadoval uhradit správní poplatek. V projednávané věci žalovaný nemá zákonem stanovenou povinnost, která by odpovídala požadavku stěžovatele na zdržení se používání schémat EWF v oblasti akreditace a zajištění nepoužívání certifikátů svářečů s odkazem na akreditaci, které jsou vydány dle schémat EWF. Městský soud proto nebyl povinen postupovat dle rozsudku č. j. 8 A 53/2022-42.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že napadené usnesení městského soudu není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu